

Α Β Λ Μ Ο Ρ Ρ Σ Τ Υ Β Ω
Θ Γ Υ Ζ Α Δ Ε Η
Φ Η Ι Α Ε Ν Ο Ρ Γ Ε
Ι Β
Χ Μ Ν Ο
Λ Ρ Χ
Ε Ν Π

Α Β
Λ Μ Ο Ρ Ρ Σ Τ Υ Β Ω
Θ Γ Υ Ζ Α Δ Ε Η
Φ Η Ι Α Ε Ν Ο Ρ Γ Ε

Ρ
Ο Μ Ν
Β Ζ
Ε Χ Γ Λ
Ο
Τ Χ
Η
Α
Π

ΝΙΚ ΚΑΙ ΤΕΣΛΑ

ΓΚΑΤΖΕΤΟΜΑΧΗ ΜΥΣΤΙΚΩΝ ΠΡΑΚΤΩΡΩΝ

ΕΝΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΜΕ ΚΑΜΕΡΕΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΣ,
ΚΩΔΙΚΟΤΡΟΧΟΥΣ, ΚΑΙ ΑΠΟΡΡΗΤΑ ΓΚΑΤΖΕΤ ΠΟΥ
ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΦΤΙΑΞΕΤΕ ΚΙ ΕΣΕΙΣ ΜΟΝΟΙ ΣΑΣ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ "SCIENCE BOB" PFLUGFELDER ΚΑΙ STEVE HOCKENSMITH

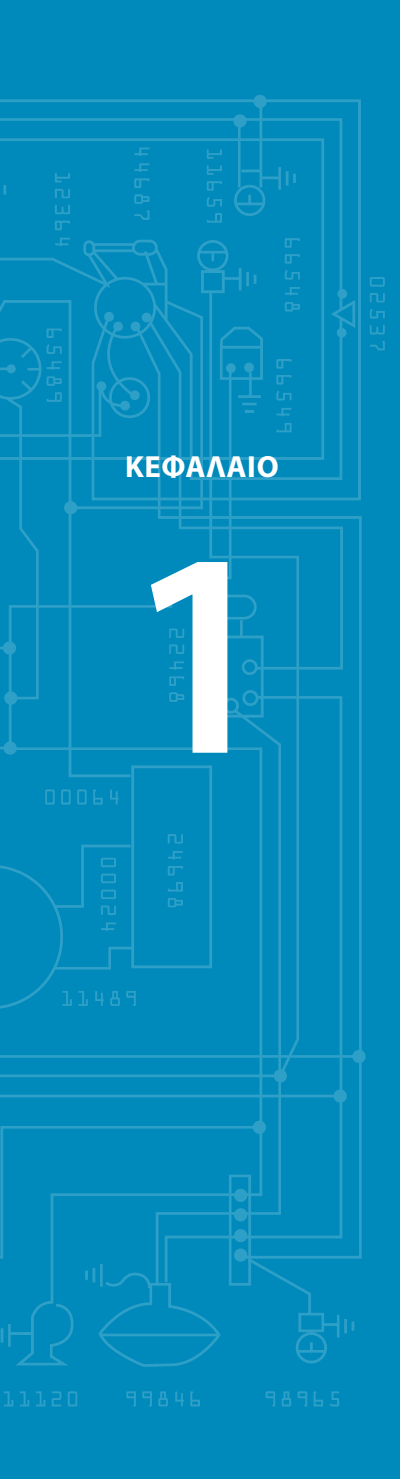

K
ΚΑΠΑΔΑΡΚΙΩΝ

ΚΙΝΔΥΝΟΣ! ΚΙΝΔΥΝΟΣ! ΚΙΝΔΥΝΟΣ! ΚΙΝΔΥΝΟΣ!

Οι οδηγίες για τις κατασκευές που παρουσιάζονται στο βιβλίο αφορούν ηλεκτρικά φαινόμενα, εκρήξεις, τοξικές ουσίες, κοφτερά εργαλεία, περιεχόμενα δοχείων υπό πίεση, και άλλα ενδεχομένως επικίνδυνα στοιχεία. Πριν ξεκινήσετε οποιαδήποτε από αυτές τις κατασκευές, ΖΗΤΗΣΤΕ ΑΠΟ ΕΝΑΝ ΕΝΗΛΙΚΑ ΝΑ ΔΕΙ ΤΙΣ ΟΔΗΓΙΕΣ. Έτσι κι αλλιώς, είναι πιθανό να χρειαστείτε τη βοήθειά του σε ορισμένα από τα βήματα που απαιτούνται.

Παρόλο που πιστεύουμε ότι αυτές οι κατασκευές είναι ασφαλείς για όλη την οικογένεια, μπορούν πάντα να συμβούν ατυχήματα, και δεν μπορούμε να εγγυηθούμε για την ασφάλειά σας. ΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΚΑΙ Ο ΕΚΔΟΤΗΣ ΑΠΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ ΚΑΘΕ ΕΥΘΥΝΗ ΛΟΓΩ ΒΛΑΒΗΣ Ή ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΟΥ ΠΟΥ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΠΡΟΚΥΨΕΙ ΩΣ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΤΗΣ ΧΡΗΣΗΣ, ΜΕ ΕΝΔΕΔΕΙΓΜΕΝΟ Ή ΜΗ ΤΡΟΠΟ, ΤΩΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ ΠΟΥ ΠΕΡΙΕΧΟΝΤΑΙ ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟ. Να θυμάστε πάντα ότι οι πληροφορίες που θα βρείτε στο βιβλίο αυτό δεν μπορούν να υποκαταστήσουν τη σωστή κρίση και την κοινή λογική.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ

1

«Αυτή είναι!», είπε ο Νικ. «Αυτή είναι η κατάσκοπος.»

«Ποια λες;» ρώτησε η Τέσλα.

Κοίταξε γύρω της. Με τον αδερφό της ήταν στην πίσω αυλή του θείου τους, έτοιμοι για μια δοκιμαστική πτήση του ανεμόπτερου που είχαν φτιάξει το ίδιο πρωί. Στο πεδίο της ορατότητάς τους υπήρχε μόνο ένα άτομο: μια γυναίκα γύρω στα σαράντα γονατισμένη επάνω από ένα παρτέρι με μπιγκόνιες περίπου δεκαπέντε μέτρα μακριά. Φορούσε τζην, ένα κοντομάνικο μπλουζάκι και βρώμικα γάντια κηπουρικής. Τυλιγμένο στο κεφάλι της ήταν ένα μαντήλι μουλιασμένο στον ιδρώτα.

Δεν έμοιαζε και τόσο για κατάσκοπος στην Τέσλα.

«Εννοείς την Τζούλι Κάσερλι;» ρώτησε τον αδερφό της.

Ο Νικ έγνεψε καταφατικά, κοιτάζοντας τη γυναίκα όλο καχυποψία.

«Το νιώθω», είπε. «Μας κοιτάζει συνέχεια. Και πάντα με άγριο ύφος.»

«Φυσικό είναι. Δεν θα έκανες το ίδιο και εσύ αν έμενες δίπλα στον θείο Νιουτ;»

Ο θεός του Νικ και της Τέσλα ήταν ένας εμπνευσμένος, ευφυής, πρωτοπόρος εφευρέτης. Δυστυχώς, ήταν επίσης αφηρημένος, ονειροπαρμένος, και δεν νοιαζόταν ιδιαίτερα για την ασφάλεια. Από τότε που τα παιδιά είχαν έρθει να μείνουν μαζί του πριν από δύο εβδομάδες, τα δημιουργήματά του είχαν βρεθεί εκτός ελέγχου και είχαν καταβροχθίσει μερικά παρτέρια από τον κήπο της Τζούλι, είχαν κατεδαφίσει ένα από τα αγάλματα νάνων στον κήπο της, είχαν βάλει φωτιά σε μια πρασιά και είχαν πιτσιλίζει το αυτοκίνητό της με δεκαπέντε κιλά σάπιες μπανάνες φλαμπέ. (Ο θεός Νιουτ ήταν πεπεισμένος ότι μπορούσε να φτιάξει μια μηχανή για ηλεκτρική σκούπα που θα δούλευε με κοπρόχωμα. Μέχρι τώρα, το μόνο που είχε καταφέρει ήταν να φτιάξει αρκετές βρωμερές ωρολογιακές βόμβες.)

Είναι πιθανό η Τζούλι να είχε ξεπεράσει την αντιπάθειά της για τον θείο Νιουτ και να έβλεπε με περισσότερη συμπάθεια τον Νικ και την Τέσλα — πιθανό — αλλά και τα ίδια τα παιδιά ήταν επίδοξοι εφευρέτες. Συχνά βρίσκονταν στην πίσω αυλή του θείου

τους να δοκιμάζουν τα αυτοσχέδια χόβερκραφτ, τους πυραύλους και τα ρομποτάκια τους.

Και, τη συγκεκριμένη μέρα, ένα ανεμόπτερο.

«Τι είν' αυτό;» ρώτησε η Τζούλι όταν η Τέσλα σήκωσε το ανεμόπτερο και ετοιμάστηκε να το στείλει για την παρθενική του πτήση. Είχε γυρίσει την πλάτη στις μπιγκόνιες της για να ρίξει μια άγρια ματιά στον Νικ και την Τέσλα. «Τηλεκατευθυνόμενο δόρυ;»

Η Τέσλα κατέβασε το ανεμόπτερο. Ήταν απλώς δύο στεφάνια από χαρτόνι, ένα μικρό μπροστά κι ένα μεγαλύτερο πίσω, συνδεδεμένα με ένα καλάμι.

«Όχι», είπε η Τέσλα.

«Προγραμματιζόμενο ακόντιο;» είπε η Τζούλι.

«Όχι.»

«Αυτοπυροδοτούμενο βέλος;»

«Όχι.»

«Κάποιο είδος βλήματος;»

«Όχι.»

«Είναι ένα ανεμόπτερο», είπε ο Νικ.

Τα μάτια της Τζούλι στένεψαν. «Και τι υποτίθεται ότι κάνει;»

«Εεε... πετάει», είπε η Τέσλα.

Καθώς η Τζούλι έγειρε το κεφάλι της, στα χείλη της σχηματίστηκε ένα σφιχτό, σαρκαστικό χαμόγελο.

«Ναι, καλά», είπε. «Απλώς πετάει.» Σηκώθηκε όρθια και άρχισε να απομακρύνεται. «Ας πάω μέσα πριν το ξαμολήσετε. Δεν

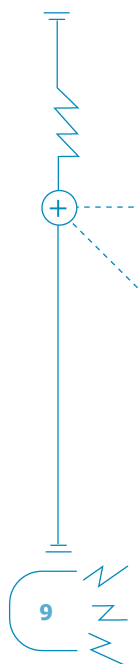
θέλω να είμαι μπροστά όταν θα "πετάξει" κάποιον στο νοσοκομείο.»

Η γυναίκα εξαφανίστηκε γρήγορα πίσω από τη γωνία του σπιτιού της.

«Όχι και πολύ γενναία για κατάσκοπος», είπε η Τέσλα.

«Ίσως αυτή να είναι απλώς η κάλυψή της», μурμουύρισε ο Νικ. «Τέλος πάντων, συνέχισε. Θέλω να δω αν αυτό το πράγμα δουλεύει.»

Η Τέσλα ύψωσε πάλι το ανεμόπτερο, το έστριψε αντίθετα από την αυλή της Τζούλι και το πέταξε με ένα τίναγμα του καρπού της. Το ανεμόπτερο απομακρύνθηκε με εκπληκτική ταχύτητα και

πέταξε ομαλά επάνω από τον κήπο του θείου Νιουτ, στρίβοντας αριστερά και κερδίζοντας ύψος στην πορεία.

«Μπράβο! Κοίτα πώς πάει!» είπε ο Νικ.

«Και συνεχίζει!» είπε η Τέσλα.

Περίμενε ότι το ανεμόπτερο θα πετούσε το πολύ για πέντε μέτρα, αλλά ακόμη και μετά από είκοσι μέτρα αυτό ήταν στα δύο μέτρα ύψος από το έδαφος και δεν έκοβε ταχύτητα. Για την ακρίβεια, πετούσε με μεγάλη ταχύτητα προς κάποια δέντρα στην άλλη πλευρά του οικοπέδου του θείου Νιουτ, έτοιμο ίσως να βγει τελείως από την αυλή.

«Ε, παιδιά!» ακούστηκε μια χαρούμενη φωνή. «Τι σκαρώνετε;»

Ήταν ο άλλος γείτονας του θείου Νιουτ, ο κύριος Τζόουνς, που έβγαине στη βεράντα του. Ο κοιλαράς γκριζομάλλης άντρας ήταν πάντα επιφυλακτικός με τις εφευρέσεις του θείου Νιουτ — πράγμα πολύ σοφό — αλλά φορούσε πάντα ένα χαμόγελο και είχε έτοιμο έναν χαιρετισμό για τον Νικ και την Τέσλα.

Δυστυχώς, είχε διαλέξει μια πραγματικά άσχημη στιγμή και για χαμόγελο και για χαιρετισμό.

«Κύριε Τζόουνς!» φώναξε ο Νικ. «Σκύψτε!»

«Να σκύψω; Γιατί; Έρχεται κάτι;»

Ο κύριος Τζόουνς κοίταξε ψηλά στον ουρανό.

Το ανεμόπτερο βγήκε με φόρα μέσα από τα δέντρα και τον βρήκε στο πρόσωπο.

Ο Νικ και η Τέσλα έτρεξαν προς τον ηλικιωμένο άντρα καθώς αυτός παραπατούσε μπαίνοντας ξανά στο σπίτι του. Κατάφερε να βρει ξανά το βήμα του καθώς τον πλησίαζαν τα παιδιά.

«Τι ήταν αυτό που μου ήρθε;» πήγε να πει.

Ύστερα είδε το ανεμόπτερο που ήταν πεσμένο μπροστά στην πόρτα του.

«Αα», είπε.

«Συγγνώμη, κύριε Τζόουνς», είπε ο Νικ.

«Δεν είχαμε ιδέα ότι μπορούσε να πετάξει τόσο μακριά», είπε η Τέσλα.

Ο κύριος Τζόουνς έτριψε τη βολβώδη μύτη του — που τώρα είχε γίνει ελαφρά πιο βολβώδης και πολύ πιο κόκκινη από το συνηθισμένο.

«Δεν έγινε τίποτα», είπε.

Παρ' όλα αυτά, δεν φαινόταν να το εννοεί, και το χαμόγελο που χάρισε στα παιδιά όταν τους έδωσε το ανεμόπτερό τους έμοιαζε βεβιασμένο.

Ο κύριος Τζόουνς έκλεισε την πόρτα στα μούτρα του Νικ και της Τέσλα, μουρμουρίζοντας ότι έπρεπε να βάλει πάγο στη μύτη του.

«Απίθανα», είπε η Τέσλα καθώς με τον αδερφό της απομακρύνονταν με αργά βήματα. «Ο μόνος γείτονας που είναι καλός μαζί μας, κι εμείς πάμε και του καρφώνουμε στη μύτη ένα χάρτινο αεροπλανάκι.»

«Ήταν ατύχημα», είπε ο Νικ. «Και ποιος μπορεί να μας βεβαιώσει ότι ο κύριος Τζόουνς είναι τόσο καλός τύπος;»

«Τι;»

Η Τέσλα κοίταξε τον αδερφό της, πιστεύοντας ότι ίσως αστειευόταν.

Ο Νικ όμως δεν έκανε και τόσο συχνά αστεία τις τελευταίες μέρες. Και δεν έκανε *ποτέ* αστεία σχετικά με αυτό.

«Αυτός είναι», είπε ο Νικ. «Αυτός είναι ο κατάσκοπος.»

«Ο κύριος Τζόουνς; Αυτός θα πρέπει να είναι, ας πούμε, διακοσίων χρονών.»

«Και οι κατάσκοποι γερνούν όπως και οι συνηθισμένοι άνθρωποι.» Ο Νικ την κοίταξε με μισόκλειστα μάτια πάνω από τον ώμο του. «Συνεχώς μας παρακολουθεί. Πάντα με το χαμόγελο.»

«Έτσι λοιπόν, όποιος είναι καλός είναι και ύποπτος;»

«Γιατί όχι; Θυμάσαι τι είπε η μαμά στο μήνυμά της.»

Η Τέσλα φυσικά και θυμόταν.

Απλώς *ευχόταν* να μπορούσε να το ξεχάσει.

Υποτίθεται ότι ο Νικ και η Τέσλα θα πήγαιναν στην Ντίσνεϊλαντ. Θα έκαναν μαθήματα τένις. Θα έβλεπαν ταινίες που θα είχαν κατά 99 τοις εκατό ειδικά εφέ και εκρήξεις. Θα έπιναν τόνους αναψυκτικών, θα κολυμπούσαν στην πισίνα και θα τριγύριζαν με τους φίλους τους.

Υποτίθεται ότι θα περνούσαν ένα κανονικό καλοκαίρι.

Αντί γι' αυτό, κατέληξαν να μένουν με τον θείο τους και να περνούν το πιο περίεργο καλοκαίρι που θυμούνται.

Οι γονείς τους ήταν επιστήμονες — δημόσιοι υπάλληλοι, ει-
δικοί στη γεωργική παραγωγή — και, δύο μέρες αφού έκλεισε το
σχολείο για καλοκαίρι, τούς έστειλαν ξαφνικά στο Ουζμπεκιστάν
να μελετήσουν κάποιες εντυπωσιακές εξελίξεις στην καλλιέργεια
της σόγιας. Ή έτσι τουλάχιστον είπαν προτού βάλουν τον Νικ και
την Τέσλα στο αεροπλάνο για την Καλιφόρνια, όπου τα παιδιά θα
έμεναν μαζί με έναν εκκεντρικό θείο τους που γνώριζαν ελάχιστα.
Μετά απ' αυτό, πέρασαν δύο εβδομάδες χωρίς να ακούσουν ούτε
μία λέξη από τη μητέρα και τον πατέρα τους.

Και τότε ήρθε το μήνυμα. Ένα φωνητικό μήνυμα στον τηλε-
φωνητή από τη μητέρα τους.

«Τέσλα! Νικ! Είναι τόσο πολλά αυτά που θέλω να σας πω,
αλλά δεν έχω χρόνο! Όλα είναι πιο... περίπλοκα απ' όσο θέλαμε
να πιστεύετε. Σας στείλαμε στον θείο σας για να είστε ασφαλείς.
Δεν είστε όμως. Αυτοί από τους οποίους προσπαθήσαμε να σας
κρύψουμε ξέρουν πού είστε. Μπορεί ακόμη και να είναι ήδη εκεί.
Ότι και να κάνετε, μην εμπιστευέστε—»

Μετά ακούστηκε μια σειρά από παράσιτα, μετά ένα μπιπ. Και
ύστερα σιωπή.

Ο Νικ και η Τέσλα άκουσαν το μήνυμα ξανά και ξανά και ξανά
και ξανά. Και όταν γύρισε στο σπίτι ο θείος τους, προσπάθησαν
να το παίξουν και πάλι. Μόνο που αυτή τη φορά, αντί να ακού-

σουν «Τέσλα! Νικ! Είναι τόσο πολλά αυτά που θέλω να σας πω», άκουσαν μια μεταλλική ρομποτική φωνή να λέει:

«Κανένα νέο μήνυμα.»

«Τι;» τσίριξε ο Νικ, κοιτάζοντας με στόμα που έχασκε το τηλέφωνο στο χέρι του, σαν να τον είχε μόλις δαγκώσει.

«Θα πάτησες λάθος πλήκτρο», είπε η Τέσλα.

«Όχι, όχι, είμαι σίγουρος ότι δεν πάτησα τίποτα λάθος!»

Ο Νικ άρχισε να χτυπάει δυνατά τα πλήκτρα με τους αριθμούς, περνώντας μία προς μία τις διάφορες επιλογές των φωνητικών μηνυμάτων.

Ο θείος Νιουτ χασμουρήθηκε. Ήταν αργά και ήθελε να πέσει για ύπνο.

«Κανένα νέο μήνυμα», επανέλαβε ο τηλεφωνητής.

«Ωχ, όχι... μάλλον το έσβησες», είπε η Τέσλα στον Νικ.

«Όχι, αποκλείεται!», απάντησε αυτός σχεδόν γαβγίζοντας.

«Ίσως κατά λάθος.»

«Με κανέναν τρόπο!»

«Τι συνέβη τότε;»

Ο Νικ σκέφτηκε για μια στιγμή. Μετά, τα μάτια του άνοιξαν διάπλατα.

«Φυσικά», είπε. «Το έσβησε αυτός.»

«Αυτός;»

«Η αυτή.»

«Αυτή;»

«Η αυτοί.»

«Αυτοί; Μα τι λες;»

«Εσύ τι νομίζεις; Οι κατάσκοποι!»

«Εε; Ποιος; Τι;» ρώτησε ο θείος Νιουτ, σηκώνοντας απότομα το κεφάλι του από το τραπέζι της τραπεζαρίας.

Το μόνο που ήθελε ήταν να ξεκουράσει λίγο τα μάτια του, αλλά τον πήρε ο ύπνος. Για κάποιον λόγο, τον είχε πιάσει αμέσως έντονη υπνηλία. Τα γκρίζα μαλλιά του πάντα ήταν κάπως αχτένιστα, αλλά αυτή τη φορά έμοιαζαν σαν ο θείος Νιουτ να είχε βάλει το δάχτυλό του σε κάποια πρίζα με ρεύμα.

«Δεν μπορούμε να σουβάλουμε να ακούσεις το μήνυμα», του είπε η Τέσλα. «Σβήστηκε.»

«Με κάποιον τρόπο», πρόσθεσε ο Νικ με έναν δυσοίωνο τόνο στη φωνή του.

«Ε, καλά. Μη σκάτε κιόλας», είπε ο θείος Νιουτ. «Μου είπατε την ουσία. "Είναι τόσο πολλά αυτά που θέλω να σας πω", "τα πράγματα είναι περίπλοκα", "μη μιλάτε σε αγνώστους", μπλα μπλα μπλα. Τα ίδια λένε όλες οι μαμάδες.»

«Τι;» ρώτησε ο Νικ σαν να μην πίστευε στα αυτιά του.

«Όπως ακριβώς τ' ακούς. Η γιαγιά σας μου άφηνε συνεχώς μηνύματα σαν κι αυτά στον τηλεφωνητή. "Μην ξεχάσεις να φας." "Αφού δεν βάζεις πλυντήριο, τουλάχιστον αγόρασε καινούργια εσώρουχα." "Ίσως δεν θα έπρεπε να αφήνεις όλα αυτά τα βιομηχανικά απόβλητα στο υπόγειό σου." Πάντα στην τσίτα. Όπως όλες οι μαμάδες.»

Ξαφνικά, ο θείος Νιουτ ζωντάνεψε και έγειρε το κεφάλι του, σαν να είχε ακούσει κάτι ανησυχητικό απ' έξω.

«Τι έγινε;» ρώτησε ο Νικ.

«Μόλις το θυμήθηκα», είπε ο θείος Νιουτ. «Χρειάζομαι να αγοράσω καινούργια εσώρουχα.»

Σηκώθηκε και προχώρησε προς τη σκάλα για τον δεύτερο όροφο.

Πήγαινε για ύπνο.

«Θείε Νιουτ, σου λέμε αλήθεια», είπε η Τέσλα. «Η μαμά ακυγόταν ανήσυχη. Και σίγουρα υπονοούσε ότι κινδυνεύουμε.»

«Δεν το υπονοούσε απλώς!» διαμαρτυρήθηκε ο Νικ. «Το είπε καθαρά!»

«Εντάξει, εντάξει.» Ο θείος Νιουτ άλλαξε κατεύθυνση, γλιστρώντας στις φτέρνες του μέχρι που αντίκρισε το πίσω μέρος του σπιτιού. «Θα βεβαιωθώ ότι οι πόρτες και τα παράθυρα είναι κλειδωμένα, και θα ενεργοποιήσω το σύστημα ασφαλείας του σπιτιού. Κι αν κάποιος καταφέρει να περάσει απ' όλα αυτά, θα πρέπει να αντιμετωπίσει την άγρια γάτα μου.»

«Πω πω», είπε η Τέσλα. «Ευχαριστούμε.»

Το «σύστημα ασφαλείας του σπιτιού» ήταν η λάμπα στην πίσω βεράντα. (Αυτή στην μπροστινή βεράντα είχε καεί προ πολλού.) Και η «άγρια γάτα» του θείου Νιουτ, η Εύρηκα, ήταν άτριχη, ρυτιδιασμένη, και δεν την είχε δει κανείς ποτέ να επιτίθεται σε τίποτε άλλο εκτός από οποιαδήποτε τροφή μπορούσε να αρπάξει από τον πάγκο της κουζίνας. Κάποια φορά η Τέσλα είχε δει τη γάτα να

αγνοεί μια ολόκληρη οικογένεια από ποντίκια που έτρεχαν πέρα δώθε κατά μήκος του πατώματος επειδή ήταν απασχολημένη να κατασπαράζει έναν λουκουμά.

«Όνειρα γλυκά!» είπε ο θείος Νιουτ καθώς άρχισε να ανεβαίνει τις σκάλες αμέσως μετά.

«Ναι», είπε ο Νικ. «Σίγουρα.»

Εκείνη τη νύχτα, ο Νικ δεν είδε γλυκά όνειρα. Δεν είδε ούτε πικρά. Για την ακρίβεια, δεν έκλεισε μάτι. Στριφογύριζε στο κρεβάτι και το μυαλό του ταλάνιζε μία ερώτηση: Ποιος;

Καθώς σάρωνε τη λίστα με τους υπόπτους — μια εξαιρετικά μικρή λίστα, αφού αυτός και η Τέσλα γνώριζαν μόνο καμιά δεκαριά άτομα όλα κι όλα στην πόλη — έπαιζε με το αστερόσχημο μενταγιόν που κρεμόταν από τον λαιμό του. Οι γονείς του είχαν δώσει ένα σε αυτόν και ένα στην Τέσλα την ημέρα που τους έβαλαν στο αεροπλάνο για την Καλιφόρνια. Ο Νικ υποψιαζόταν ότι τα μενταγιόν ήταν συσκευές εντοπισμού. Πράγμα το οποίο έφερνε στην επιφάνεια ακόμα μία ερώτηση: Γιατί; Ένα ζευγάρι επιστημόνων γεωπόνων τρέχουν να παρακολουθήσουν σπόρους να μεγαλώνουν στην άλλη άκρη του κόσμου, αλλά, πριν φύγουν, κρεμούν στον λαιμό των παιδιών τους ραδιοφάρους εντοπισμού· δεν φαινόταν και πολύ λογικό. Όχι αν ήταν αλήθεια όλα όσα (νόμιζαν πως) ήξεραν για τους γονείς τους ο Νικ και η Τέσλα...

**ΠΡΟΣΟΧΗ: ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΚΑΜΕΡΕΣ
ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΣ, ΚΩΔΙΚΟΤΡΟΧΟΥΣ,
ΚΑΙ ΑΠΟΡΡΗΤΑ ΓΚΑΤΖΕΤ ΠΟΥ ΜΠΟΡΕΙΤΕ
ΝΑ ΦΤΙΑΞΕΤΕ ΚΙ ΕΣΕΙΣ ΜΟΝΟΙ ΣΑΣ!**

Αφού χάλασαν τα σχέδια μιας συμμορίας απαγωγέων και απέκρουσαν μια στρατιά από ρομπότ, τα 11χρονα αδέρφια Νικ και Τέσλα πολύ θα ήθελαν να ξεκουραστούν λιγάκι! Υποψιάζονται όμως ότι υπάρχει ένας κατάσκοπος που ψάχνει να βρει μυστικά στο σπίτι του αγαπημένου τους (και λιγάκι παλαβού) θείου Νιουτ. Να' ναι ο καινούργιος ασκούμενος που βοηθά τον θείο τους στο εργαστήριο; Οι οικιακές βοηθοί; Μήπως κάποιος πέραν πάσης υποψίας;

Για να αποκαλύψουν τον μυστικό πράκτορα, ο Νικ και η Τέσλα πρέπει να επινοήσουν ένα σωρό εξωπραγματικές κατασκευές –κωδικοτροχούς, σκόνη για αποτυπώματα, κάμερες κατασκοπείας, ανιχνευτές διαρρηκτών... Το καλύτερο απ' όλα; Στο βιβλίο θα βρεις εικονογραφημένες οδηγίες για να μπορέσεις να τα φτιάξεις κι εσύ όλα αυτά!

Ο **"Science Bob" Pflugfelder** είναι δάσκαλος Φυσικής στο Δημοτικό σχολείο του Νιούτον της Μασαχουσέτης.

Ο **Steve Hockensmith** γράφει μυθιστορήματα μυστηρίου και ζει στην Αλαμίντα της Καλιφόρνιας.

Για την ιστορία, κανένας από τους δύο δεν έπαθε το παραμικρό κατά τη συγγραφή του βιβλίου.

Στην ίδια σειρά:

ISBN 978-960-461-959-7

